

[P. N. Petersen (Røje).]

fatter åbenbart Atlantunionen som et hotel, på hvilket enhver kan tage ind efter behag. Det åbner uanede perspektiver for selv de fjerneste egne af kloden, men det var i alt fald ikke meningen, da traktaten blev undertegnet i Washington den 4. april 1949.

Nægtes kan det dog ikke, at optagelsen af Grækenland og Tyrkiet betyder et skred i det grundlag, hvorpå Atlantunionen er bygget op, og vi er mange, der med bekymring imødeser den videre udvikling, først og fremmest fordi, som den højtærede udenrigsminister udtrykte det i sin forelæggelsestale i det høje folketing, en udvidelse af pagtområdet desuden automatisk ville medføre en udvidelse af hvert enkelt Atlantmedlems forpligtelse og risiko. Og nægtes kan det ikke, at selvom den vesterlandske kultur har sin oprindelse i det gamle Hellas, er de kulturelle bånd, der i dag forbinder det moderne Grækenland med Vesteuropa, ikke synderlig stærke. Jeg tør måske også i al stilfærdighed antyde, at det forholder sig ikke bedre med hensyn til Tyrkiet. Disse to landes sikkerhedsproblemer burde løses på en anden og mere naturlig måde, og jeg beklager, at det ikke er lykkedes at få gennemført den Middelhavstraktat, som der var tale om.

Det ville have været ønskeligt, om den afgørelse, som rigsdagen nu står i begreb med at træffe, kunne udsættes til et senere tidspunkt. Den højtærede udenrigsminister oplyste jo i sin forelæggelsestale, at Grækenlands og Tyrkiets placering i det militære kommandosystem ikke er fastlagt, og det burde dog være sådan, at rigsdagen havde sikkerhed for, at disse forhold er løst på en virkelig tilfredsstillende måde. I det hele taget foregår der i disse dage ting i Den nære Orient, som vanskeligt kan overskues og derfor opfordrer til stor agtpågivenhed. Jeg takker derfor den højtærede udenrigsminister, fordi han har givet tilsagn om ikke at ratificere protokollen, inden situationen er drøftet i det udenrigspolitiske nævn. Det skal den højtærede minister have tak for.

Det er beklageligt, at forhandlingerne mellem de nordiske lande om en samlet nordisk forsvarsordning i sin tid brød sammen. Jeg nærer ikke den fjerneste tvivl om, at det ville være en lykke for de nordiske folk med et stedse mere og mere omfattende samarbejde. Det gælder ikke alene på folkelige, kulturelle og erhvervsmæssige felter, men det gælder også på det militære område. I en tid som denne, da frygten og krigspsykosen har grebet sindene i store dele

af verden og bliver holdt vedlige af en propaganda, der ikke har synderligt med de virkelige forhold at gøre, nærer de store folkemasser i de utallige hjem i de forskellige folkeslag de hedeste ønsker om at kunne få lov til at leve deres eget liv i fred og i frihed under ordnede forhold. De jævne befolkningslag i de forskellige lande ønsker slet ikke krig, men først og fremmest fred. En sådan almindelig fredstilstand i verden nås ikke ved kaprustninger, der ustandselig virker provokerende overfor de forskellige parter. Den nås kun derved, at de forskellige folkeslag kommer i kontakt med hinanden og lærer at forstå hinanden. Der er for mig ingen tvivl om, at de nordiske lande har en mission i så henseende, også igennem et fælles forsvar. Jeg er ganske på det rene med, at propagandaen vil anvende de samme gloser overfor et nordisk forsvar som overfor langt, langt større og mere omsiggribende sammenslutninger, men det er nu engang propagandaens væsen. De nordiske lande er ikke Balkanstater, og der er ingen, der for alvor kan mistænke de 15 millioner mennesker, der lever i de nordiske lande, for at have aggressive hensigter. Derfor har de nordiske lande særlige betingelser for at tilvejebringe den forståelse, som nu engang er nødvendig for at hindre en ny katastrofe i verden. Jeg kan ikke slippe håbet om nye muligheder for den nordiske tanke, men det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning kan jeg på baggrund af det, jeg her har sagt, kun stemme imod.

Chr. Nielsen: Det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning om optagelse af Grækenland og Tyrkiet i Atlantpagten betyder efter min mening en uhyggelig udvidelse af pagtens krigsrisiko. Det fremgår af protokollen, at den foreslåede ændring af Atlantpagten tilsigter at gøre det muligt, at man kan sætte hele militærmaskineriet i gang ikke blot i tilfælde af en hvilken som helst episode i Europa, men også i Tyrkiet, hvoraf størstedelen ligger i Asien. Samtidig benytter man lejligheden til at ændre pagtens bestemmelser, så at de nu også skal dække områder, der tidligere har været besat af styrker fra et af A-pagtens lande. Denne ændring, der intet har at gøre med Grækenlands eller Tyrkiets optagelse, sigter så åbenlyst på den kommende udvikling og forvandling af de vestallierede besættelsesstyrker i Tyskland til en europæisk hær med vesttysk deltagelse. I sin nuværende affattelse dækker Atlantpagten kun et væbnet angreb på enhver af deltagerens besættelsesstyrker i Europa. Dette ændrer man nu til at gælde de pågældende medlemmers styrker i ethvert om-